

РЕШЕНИЕ

№ 2343

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **845** по описа за **2023** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Й. К. А., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ет. 2, ап.4, срещу Решение № 4383 от 17.11.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 111-ти състав, постановено по нахд № 10773 по описа за 2022 г., с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 4755452, издаден от СДВР, с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал.1 от ЗДвП.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на процесното решение, като постановено при неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът счита, че изложеното в обстоятелствената част на ЕФ не отразява реалната фактическа обстановка и се явява недоказано по безспорен начин. Твърди се неправилна интерпретация от страна на първоинстанционния съд на събраните по делото доказателства, и по-конкретно на справка от Г. С. изх.№ 07-00-1299-[1] от 03.11.2022г., която, заедно с приложения от касационния жалбоподател снимков материал, потвърждавали тезата му, че допустимата скорост на мястото и в момента на заснемането на процесното МПС е

неясна. В касационната жалба се твърди още, че има неправилно приложение на материалния закон, тъй като твърдяната от МВР скорост е 92 км/ч, която спрямо допустима скорост от 50 км/ч, би изисквала различно наказание от посоченото в ЕФ превишение с 39 км/ч. Касационният жалбоподател твърди неправилност на първоинстанционното съдебно решение поради неясни и противоречащи си мотиви, посочва страница втора, ред осми от решението, определящо жалбата му като неоснователна, и го сравнява със страница втора, ред деветнадесети от същото, според което жалбата е основателна. В касационната жалба се поддържа наличие на неправилно установен извършител на нарушението, водещо до нарушение на материалния закон - чл.21 ал.1 от ЗДвП. Твърди се, че не е изяснено качеството му в производството, тъй като не е изследван въпросът за водача на процесното превозно средство. Касаторът посочва, че няма данни СДВР да е осъществило разходи по делото, за които да се присъдят разноски за юрисконсулт, за да се възстановят такива разходи, както и че юрисконсултите в СДВР получават щатна заплата, която не е базирана на осъщественото от тях процесуално представителство. Претендира се отмяна на решението и отмяна на ЕФ.

Ответникът по касация СДВР оспорва жалбата в открито съдебно заседание на 17.03.2023г., чрез юр. Д.. Претендира съда да остави касационната жалба без уважение и да остави в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно. Представя писмени бележки в заседанието.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, X.-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въззивният съд е приел от фактическа страна, че на 21.04.2021 г., в 16:58 часа, в [населено място], по ул."Даскал С. П." до гробищен парк „Б.“, с посока на движение от[жк]към „Околовръстен път“, автоматизирано техническо средство АТТС АРН САМ S1 с № 11743с7, заснело лек автомобил марка „Нисан“, модел „Х Т.“, с регистрационен [рег.номер на МПС] , да се движи със скорост от 89 км/ч, при забрана за движение със скорост над 50 км/ч в населено място, въведена със знак В26. Въз основа проверка собствеността на автомобила СДВР издала Електронен фиш за налагане на глоба серия К № 4755452, с който на основание чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП на Й. К. А. била наложена глоба в размер на 400 лв.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел от правна страна, че при съставянето на процесния ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения и същият съответства на формата по чл.189, ал.4 от ЗДвП. Доказателствената съвкупност установявала извършеното нарушение на скоростта, доколкото изготвените с технически средства снимки и видеозаписи представлявали годно доказателствено средство в административнонаказателния процес, доказващи по несъмнен начин съответното МПС, неговото местоположение и скорост на движение, които приел за безспорно доказани. Изложил мотиви за техническа годност на

автоматизираното устройство, годно да удостовери точното място и скорост на движение. Приел е за безспорен субектът на нарушението, установен въз основа на справка за собствеността на заснетото МПС, който от субективна страна действал при форма на вина пряк умисъл. Наложеното наказание намерил за съответно на установеното нарушение и законоустановения му в нормата на чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП размер.

Обжалваното решение на СРС, НО, 111-ти състав, е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Административен съд – София град не установи при постановяване на решението, районният съд да е допуснал съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на издадения електронен фиш. Фактичката обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства и веществени доказателствени средства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това.

Законосъобразен е изводът на решаващия съд, че обжалваният правораздавателен акт е издаден при наличие на условията, визирани в чл.189, ал.4 от ЗДвП и съдържа изискуемите в същата разпоредба реквизити. Видно от приетите доказателства, нарушението е установено с автоматизирано техническо средство АТСС АРН САМ S1, № 11743с7, което към момента на заснемането е било съответно на одобрения тип. Съгласно Протокол № 68-СГ-ИСИС от 01.10.2020 г. на Български институт по метрология – Главна дирекция „Мерки и измервателни уреди“ процесното автоматизирано средство „АТСС АРН САМ S1“ сериен № 11743с7, е преминало последваща проверка за техническата годност, при която е установено съответствие с одобрения вид. Приложено е и Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126 от 07.09.2017 г. на БИМ, издадено на основание чл.32, ал.1 от Закона за измерванията относно първоначално одобрение на изпозваното средство за измерване АТСС АРН САМ S1. Обосновано при тези данни СРС е приел, че техническото средство е технически годно и изготвените от него снимки са годно веществено доказателствено средство съгласно чл.189, ал.15 от ЗДвП.

На приложената снимка ясно личи регистрационният номер на МПС СВ 6928 КР, съответно отбелязан с маркери на електронната система, указващи, че измерената скорост е именно негова. Снимката съдържа данни за измерената скорост (92 км/ч), локация (гр.С., [улица]), удостоверена с данни от G., дата и час на записа: 21.04.2021 г., 16:58 часа, номер на АТСС: 11743С7.

Конкретното място на извършване на нарушението се установява безпротиворечиво от доказателствената съвкупност по делото, както правилно е приел районният съд. Видно от приложен Протокол рег. № 4332р-22108 от 21.04.2021 г. на СДВР същият

удостоверява използването на АТСС № 11743с7, на посочената дата, в [населено място], [улица], с посока на движение от[жк]към „Околовръстен път“. Спорно, според касатора, е отбелязването „до гробищен парк „Б.“, доколкото към жалбата до СРС са приложени снимки, показващи по-широк параметър на гробищния парк, в който попадат две ограничения на скоростта – от 50 км/ч и от 70 км/ч.

В конкретния случай, Протокол рег. № 4332р-22108 от 21.04.2021 г. съдържа отбелязване, че ограничението на скоростта от 50 км/ч е въведено с пътен знак В26, като АТСС е разположено на 200 метра след пътния знак. Приложени са две снимки – на знака и на разположеното АТСС съгласно чл.10, ал.3 от Наредба № 8121з-532/2015 г. На едната снимка ясно личи ограничението на скоростта от 50 км/ч, въведено с пътен знак. Тази снимка съвпада с приложена от жалбоподателя снимка, на която също ясно личи въведеното с пътен знак ограничение от 50 км/ч, след което следва табела за Православен гробищен парк „Св. Архангел М.“. По свободно достъпна в интернет информация този знак е разположен преди [улица]. Тази информация се потвърждава от предоставена от Столична община схема на организация на движението по [улица].26 от делото на СРС, според която пътен знак В26, въвеждащ ограничение на скоростта от 50 км/ч е поставен преди тази отбивка. Местоположението на въведеното с пътен знак ограничение на скоростта от 50 км/ч безпротиворечиво се установява и от представения от жалбоподателя пред СРС снимков материал. Погрешното твърдение на наказаното лице касае обозначения на приложените от него снимки на „района на гробищен парк Б.“, включващ целия район на парка, което не съответства на местоположението на АТСС. Представените от СДВР доказателства към процесния ЕФ - Протокол рег. № 4332р-22108 от 21.04.2021 г. и приложените към него два броя снимки на АТСС и на пътния знак ясно и безпротиворечиво установяват точното място на нарушението, съвпадащо с разположеното АТСС на 200 метра след въведеното с пътен знак ограничение. Ето защо приложените от жалбоподателя (касатор в настоящето производство) снимки към жалбата му до СРС не разколебават тази доказателствена съвкупност, а напротив – потвърждават наличието на ограничение на скоростта от 50 км/ч, въведено с пътен знак в участъка, в който е било разположено мобилното АТСС.

По силата на легалната дефиниция на пар.6, т.65 от ДР на ЗДвП АТСС биват:

- а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган;
- б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

Съдържащата се в административно-наказателната преписка снимка на разположено АТСС на земята, както и съдържанието на протокол рег. № 4332р-22108 от 21.04.2021 г. на СДВР, са ясно указание, че процесното средство е мобилно по смисъла на пар.6, т.65, б.“б“ от ДР на ЗДвП, вр. чл.11, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г., като временно разположено на участък от пътя, установяващо нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

В приложения протокол са отбелязани началото и края на работния процес: от 15:30 часа до 17:30 часа, в който диапазон е установено процесното нарушение (16:58 часа). За използваното мобилно АТСС е съставен протокол съобразно чл.10, ал.1 и чл.11, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г., данните от които съвпадат с тези на приложената снимка, което е съществено за установяване на нарушението на чл.21,

ал.2, вр. ал.1 от ЗДвП. Установява се пълно съвпадение между данните за използваното АТСС, мястото и времето на използването му, които по ясен и безпротиворечив начин са възпроизведени в процесния ЕФ.

Противно на твърденията на касатора процесният ЕФ съдържа данни относно: установена скорост 89 км/ч след приспаднат толеранс от 3 %, превишение от 39 км/ч при разрешена скорост от 50 км/час. Съгласно чл.755, ал.1 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол: максимално допустимите грешки на скоростометрите трябва да бъдат:

1. ± 1 km/h до 100 km/h или ± 1 % от измерената стойност за скорости над 100 km/h - в лабораторни условия при измерване на скорост чрез симулиране на сигнал;
2. ± 3 km/h до 100 km/h или ± 3 % от измерената стойност за скорости над 100 km/h - при реални условия на измерване на скорост при полеви тестове.

Относително в случая е отклонението по т.2 – 3 км/час за скорост до 100 км/час. Видно от приложената снимка – АТСС е измерило скорост от 92 км/час, която при допустимата грешка е 3 км/час, правилно е отбелязана в ЕФ като скорост от 89 км/ч.

По изложените съображения съдът намира за неоснователни касационните оплаквания за липса на конкретика относно мястото на извършване на нарушението, относно установената скорост на движение на МПС и ограничението на скоростта, въведено с пътен знак В26.

Неоснователно е възражението на касатора относно субекта на нарушението. Съгласно чл.188, ал.2 от ЗДвП когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство.

По силата на чл.189, ал.5 от ЗДвП електронният фиш се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или 2 с препоръчано писмо с обратна разписка или чрез длъжностните лица на определените от министъра на вътрешните работи служби за контрол, при осъществяване на функциите и правомощията им. В 14-дневен срок от получаването му собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. Процесният ЕФ е връчен на 11.08.2022 г. на законен представител на ЮЛ – собственик на автомобила. След като той не е подал декларация по чл.189, ал.5 от ЗДвП с данни за лицето, извършило нарушението, правилно ЕФ е издаден на законният представител на юридическото лице – собственик на МПС съгласно чл.188, ал.2 от ЗДвП.

При тези данни по делото правилно районният съд е приел, че от събраните доказателства се установява по безспорен начин, че на 21.04.2021 г., в 16:58 ч., в [населено място], при ограничение на скоростта на движение до 50 км/ч, въведено с пътен знак В26, моторно превозно средство - лек автомобил марка "Нисан" модел „Х Т.", с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Сожелис-България“ ЕООД, със законен представител Й. К. А., се е движело със скорост 89 км/ч, при отчетен толеранс от 3 км/час. Отчетеното превишение на скоростта с 39 км/час законосъобразно е санкционирано с нормата на чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП.

Относно твърдението на касатора за неправилност на първоинстанционното съдебно решение поради неясни и противоречащи си мотиви, съдът го намира за неоснователно. Касаторът посочва страница втора, ред осми от решението,

класифициращо жалбата му срещу наложеното наказание като неоснователна, и го сравнява със страница втора, ред деветнадесети от същото, където СРС я описва като основателна. Основание за съмнение във волята на СРС няма, тъй като тя е ясно изразена както с мотивите на съда, така и диспозитива на съдебното решение.

Неоснователно е възражението на касатора е срещу присъдените с първоинстанционния акт разноски. Присъждането на разноски е гражданскоправна последица от водения съдебен спор, която възлага в тежест на загубилата спора страна разноските, сторени от страната, в чиято полза е решен спорът. Това изрично е уредено в чл.63д, ал.1 от ЗАНН, според който в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл.143, ал.3 от АПК когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. В идентичен смисъл е разпоредбата на чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН, според която размерът на юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ – от 80 лв. до 150 лв. Присъдените от СРС разноски за юрисконсултското възнаграждение в размер на 100 лв. са близки до минимума и съответстват на фактичката и правна сложност на спора.

По изложените съображения, решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. Предвид всичко изложено настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. Не са налице релевираните в касационната жалба касационни основания за отмяната му. Затова на основание чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4-5 ЗАНН, чл.37 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъдят сторените разноски за юрисконсултско възнаграждение, поискани в писмените бележки от 17.03.2023г.

Мотивиран от горното, Административен съд – София град, XVIII-ти Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4383 от 17.11.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав, постановено по нахд № 10773 по описа за 2022 г.

ОСЪЖДА Й. К. А., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], №16А, ет. 2, ап.4 , да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], на основание чл.63д, ал.4-5 ЗАНН разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.